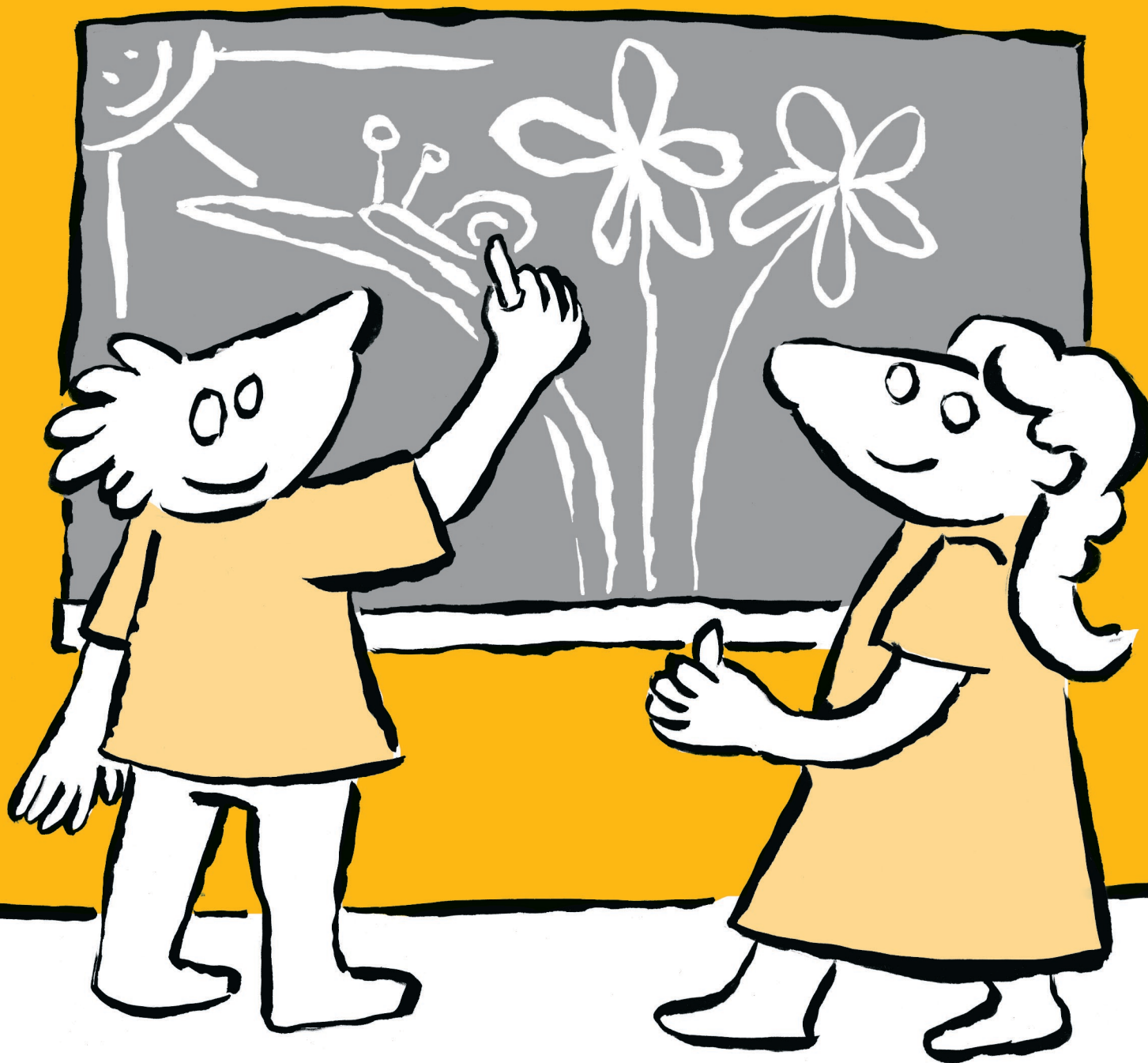
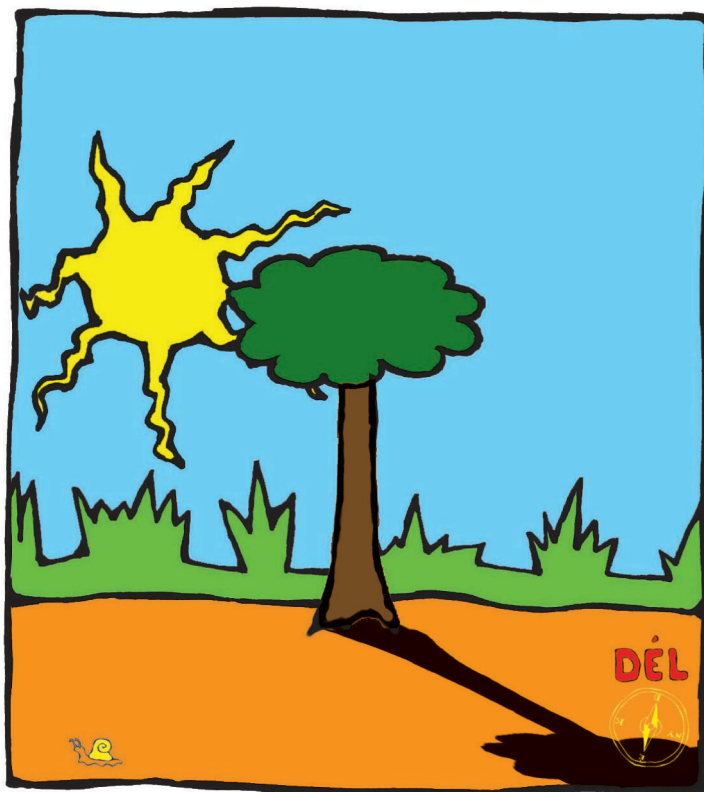

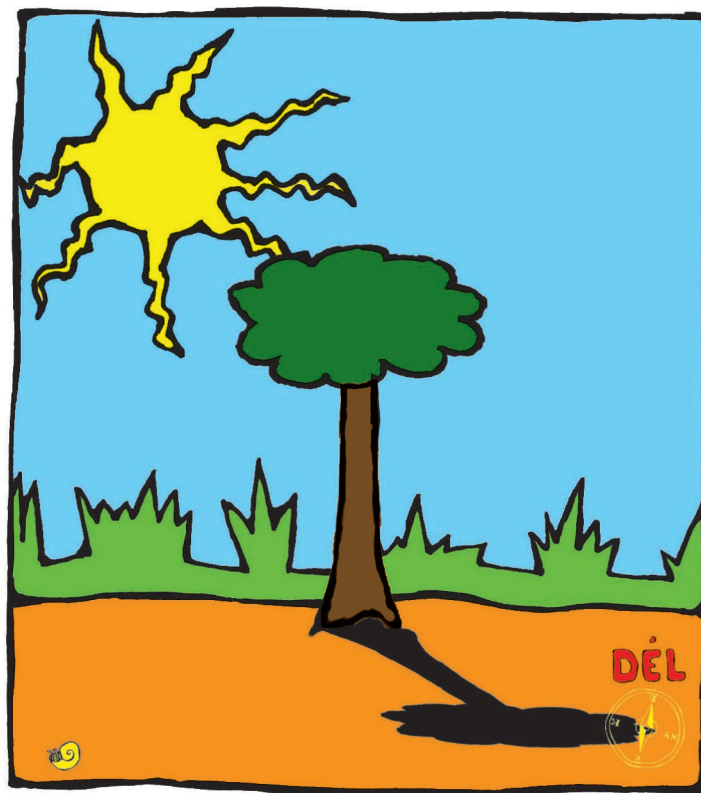
Egy napom az iskolában

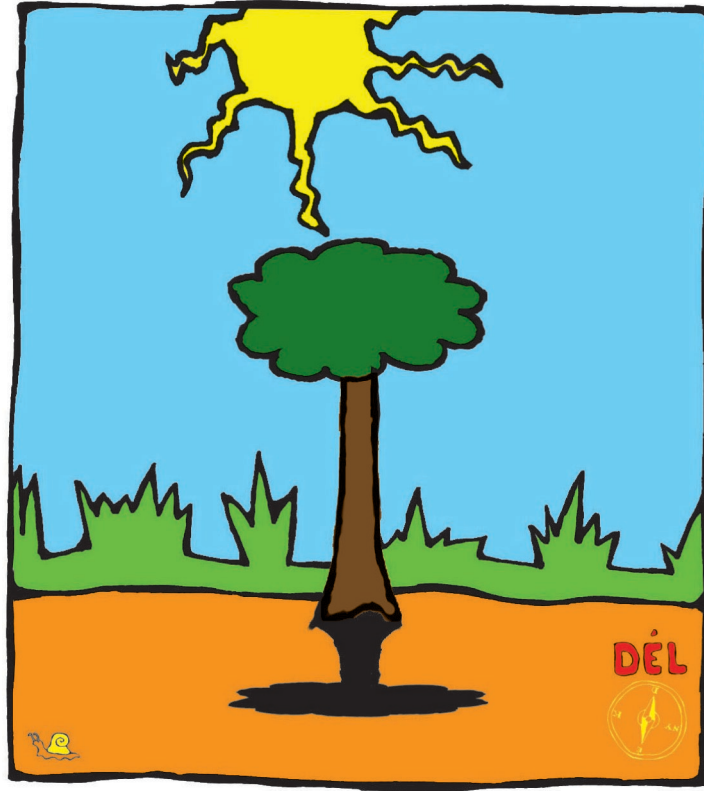

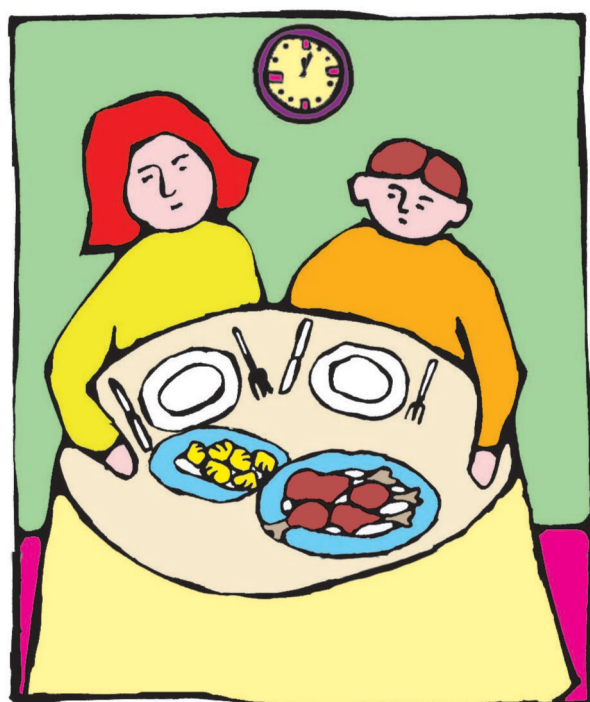
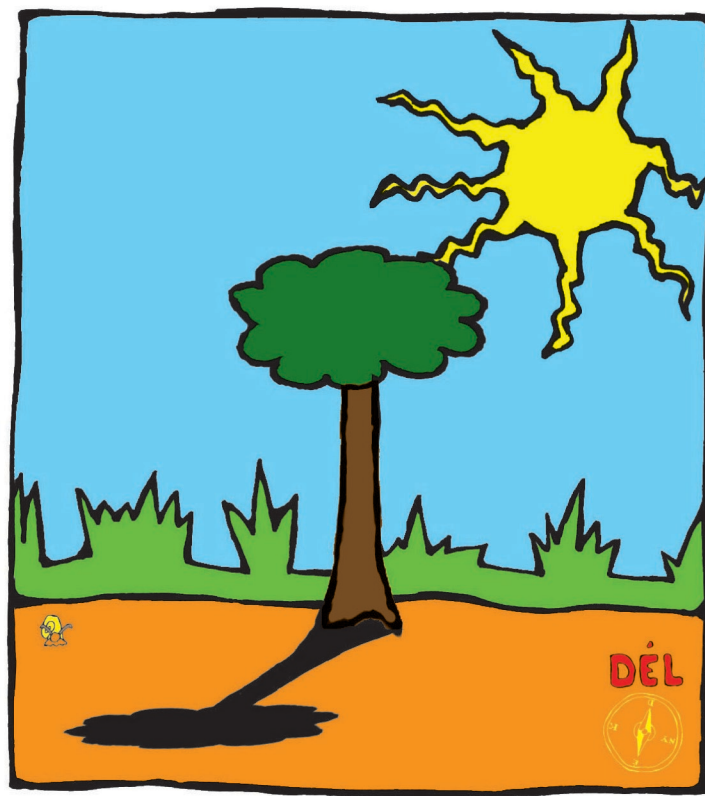

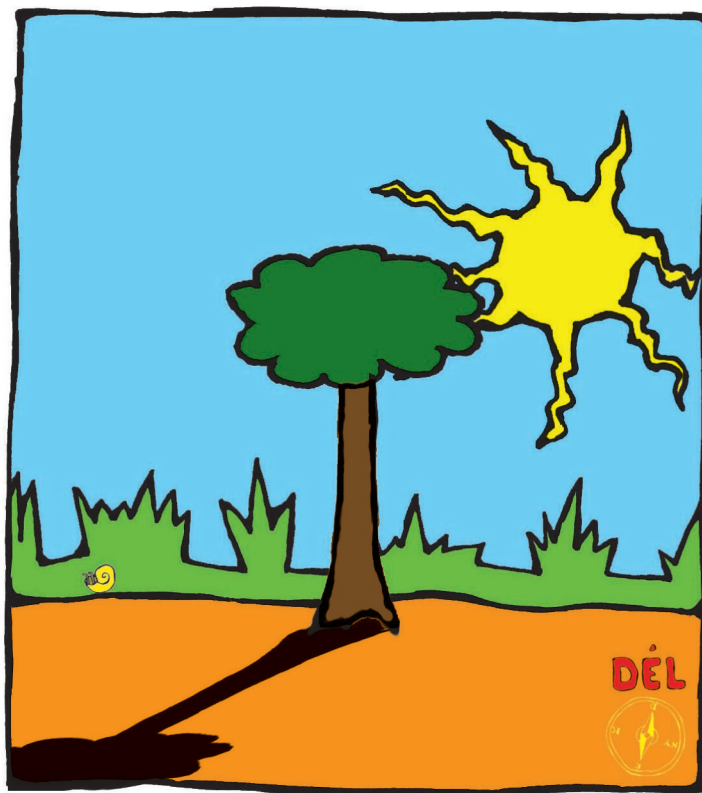
NAPIREND

A PROFESSZOR ÉS A RÉVÉSZ

Volt egyszer egy öreg révész, aki a Gangesz partján élt egy kis kunyhóban. Réges-régóta, ameddig csak vissza tudtak emlékezni az emberek, az ő családja ingázott a folyón. Révész volt az apja, és az volt a nagyapja is előtte. Mint a többi falujabeli, szegény volt a révész. A pénz, amit azzal keresett, hogy átvitte az embereket a folyón, alig volt elég arra, hogy családját megetesse. Még fiatal fiú volt, amikor révész lett, s azóta egyfolytában ezt végezte. Bár az élete nehéz volt, ő sohasem zúgolódott, mert örült, hogy szolgálatára lehet az utasainak.

A révész igen sokat tanult az életről, miközben az utasaival beszélgetett. Hallott a városi életről, de nem tudta megérteni, miért akarnának az emberek ott élni. Úgy látszott, a városi emberek egész életüket rohanással töltik, és nincs idejük gondolkozni. A révész lassan evezett. Nem kellett sietnie. Volt ideje beszélgetni, és volt ideje gondolkozni.

Egy napon egy jól öltözött ember szállt a csónakjába, fényes irattáskával. Elegáns öltönye és szépen fényesített cipője volt. Úgy festett, mint egy városi úriember. A révész lassan evezni kezdett a folyó túlsó partja felé. Egy idő múlva a városi ember megszólalt:

– Barátom – kérdezte –, tanultál valaha történelmet?

– Nem, uram – mondta a révész.

– Micsoda? – lepődött meg a városi ember. – Nem tanultál történelmet? Nem tudod, milyen fontos a történelem? Nem vagy büszke az ország történelmére? Miért nem tudsz semmit a történelemről?

A révész megrázta a fejét. – Nem tudok semmit a történelemről, uram. Nem tudok olvasni. Sohase jártam iskolába, és így nem tanultam történelmet.

– Nem tanultál? – folytatta az ember. – Nincs mentség arra, ha valaki nem tanul. Azért tartunk itt. De földrajzot biztosan tanultál?

– Nem uram – felelte a révész. – Semmit se tudok földrajzból.

– Nos – mondta az ember –, a földrajz beszél nekünk a világról. Te nem tudsz semmit a világról, országokról, hegyekről és folyókról.

– Sohasem jártam iskolába – mondta a révész. – Semmit se tudok ezekről a dolgokról.

Néhány perc múlva az ember megkérdezte: – Tanultál természettudományt?

– Természettudományt? Nem, uram.

– Nem hallottál a természettudományról? – csodálkozott az ember. A Nap, a Hold járásáról, apályról, dagályról, arról, hogyan működnek a dolgok. A tudósok ma a legfontosabb emberek. Nézz rám. Én természettudós vagyok. Látod az irattáskám? Fontos könyvekkel és írásokkal van teli. A természettudomány professzora vagyok. Ha nem ismered a tudományt, nem ismered a világot. Nem tanultál semmit. És ha nem tudsz semmit, akárha halott lennél.

A révész szomorúnak látszott. Még soha nem beszéltek vele így. Érezte, hogy semmit se tud, a sok, könyvekbe rejtett tudást sohase tanulta.

Hirtelen sötét felhők vonultak át az égen. A csónakot nagy hullámok dobálták, és mennydörgés robaja hallatszott.

– Elkap bennünket a vihar – szólt a révész. – Tud úszni?

A professzor rémültnek látszott, és belekapaszkodott az aktatáskájába. – Egek! – kiáltotta. – Nem tudok úszni. Sohase tanultam.

A kis csónak vadul hanyódott előre-hátra a szélben és a hullámban. Villámlott és zuhogott. Egyszerre csak egy hatalmas hullám felborította a csónakot, és a két ember belezuhant az örvénylő vízbe. Az öreg révész szeme elől eltűnt az utasa, s ő maga lassan kifelé úszott a part biztonságába. A professzor az irattáskáját szorongatva lesüllyedt, és eltűnt a folyó sötét vizének mélyén.

(Hindu népmese)